

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτεῶν..... 15
264—Γραφεῖον ἑδ. Ἑρμοῦ—264

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε
καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νό-
μον τοῦ Χριστοῦ.» (Γαλ. 5'. 2).

Ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον ταύτοχρόνως ἔθηκε δι' αὐτὸν ἠθικούς τε καὶ φυσικούς νόμους, οἷς ὅλων ὑπακούων ἠδύνατο μόνον νὰ εὐδαιμονῇ. Ἄλλὰ φεῦ! καίτοι τοιαύτη φαίνεται δημιουργηθεῖσα ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινωνία, ὅμως, καθὼς οἱ πίνοντες πάλαι ποτὲ τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, οὕτω καὶ ὅτε οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπλώσαντες τὰς χεῖρας, ἔφαγον ἀπὸ τοῦ ἀπηγορευμένου αὐτοῦ καρπού, ἐλησημόνησαν τοὺς διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν τεθέντας ὑπὸ τοῦ Πλάστου προειρημένους νόμους, καὶ οὕτω οὐ μόνον ἀπενάρκωσαν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς νάρκην ἐνέβαλον τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους τῶν, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἄγνοιαν τῶν σχέσεων καὶ τῶν ἐκ τούτων προκυπόντων καθηκόντων, ἅπερ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔχομεν.

Τούτου ἕνεκα εὐρισκόμεθα οὐχὶ εἰς εὐδαιμόνα θέσιν, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς εἰς εὐάρεστον κατάστασιν. Διὰ τοῦτο κατοικοῦμεν ὑπὸ σκίτος καὶ σκιᾶν θανάτου, καίπερ ἐν μέσῳ πληθούσης ἀνθρώπων πόλεως διαμένοντες, ὅμως πλείστον ὁμοιάζομεν μονήρει ὁδοιπόρῳ ὑπὸ ζοφερᾶν καὶ ἀσέληνον νύκτα βαδίζοντι ἐντὸς συσκίου δάσους, ὅπου ἀπαισιῶς μεταξὺ τῶν δένδρων σπινθηρίζουσι μόνον τὰ ὄμματά τῶν γλαυκῶν καὶ λύκων φρίκην ἐμποιοῦντα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἀπολέσαντες τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς σχέσεώς μας, καὶ νομίσαντες ὅτι ἄτομα μόνον ὑπάρχομεν ἄσχετα παντελῶς πρὸς ἀλλήλα ὑπὸ ἰδιοτελείας ὄθούμενοι πλησιάζομεν ἀλλήλους, ὅπως παρ' ἀλλήλων ὠφελθῶμεν καὶ τὰς περιπετείας τῶν ἄλλων ὡς μέσα πρὸς ἀτομικὴν εὐτυχίαν μεταχειρισθῶμεν.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν καὶ ἀναξίαν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς καὶ ὑπὸ δεινῆς ἑμαστίζετο κακοδαιμονίας, ὁμοιάζουσα μὲ οὐρανὸν νεφελῶδη, γῆν πενθοῦσαν, φύσιν

ἀγωνιώσαν, καθὼς πολλάκις συμβαίνει, ὅταν ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ἥλιος μεγαλοπρεπῶς κυλινδούμενος δύτη, πᾶσα ἢ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ζωὴ νεκροῦται καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ οὕτω ὑπερῆφάνως βηματίζοντες εἰς μηδὲν μεταβαλλόμεθα· ναι λέγω, ἐνῶ οὕτω κακῶς διετέλει ἡ ἀνθρωπίνη κοινότης, ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἄνθρωπος Ἰησοῦς σαρκοφόρος παρ-γίγνεται ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα νικώμενος, ἀπλῶναι τὰς αὐτοῦ παλάμας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων ἀπεριγράπτων ὀδύνων κλίνει τὴν ἀκανθοστόλιστον αὐτοῦ κεφαλὴν, παραδίδει τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξιλεώνει τὴν περιβρισθεῖσαν θείαν δικαιοσύνην, καταπέμπει τὸ πανάγιον Πνεῦμα ἀρωγὸν τοῖς πιστοῖς καὶ δι' αὐτοῦ ἀναζωπυρεῖ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὰς χαλαρωθεῖσας καὶ ἐξαμβλυθεῖσας δυνάμεις αὐτῶν πρὸς πραγματοποίησιν τῶν καθηκόντων, ἅπερ ἕκαστος ἔχει πρὸς τε τὸν Θεὸν τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ καὶ ἐν γένει πρὸς τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν κόσμον· ὥστε θραυλῶς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ τοιαύτη κοινωνία ὁμοιάζει μὲ φυτῶρεϊον, οὗτινος αἱ μὲν ρίζαι εἶνε προωρισμέναι νὰ χώνονται εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ κορυφή, δηλονότι τὸ πνεῦμα, νὰ ὑψοῦται πρὸς τοὺς ἀστέρας καὶ βυθιζομένη εἰς τὸ ἀχανές τῶν οὐρανῶν νὰ φθάσῃ τελειοποιημένη μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου. Καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἡ κοινωνία ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐνόργανον ἐπλάσθη σῶμα ὑπὸ τοῦ πανσόφου Θεοῦ, ὅπερ ἐπαξίως τῶν λογικῶν μελῶν του, δύναται νὰ ὑπάρχῃ νὰ ζῆ καὶ νὰ εὐδαιμονῇ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ἐνεργειῶν ὅλων τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας μελῶν, ὧν ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, ἄρα εἶναι ἀνάγκη, ἵνα ἕκαστον μέλος προσφέρῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐνεργείας, ὁ μὲν ἐνεργῶν ὡς ἡ χεὶρ, ὁ δὲ ὡς ὁ ποὺς καὶ ἄλλος ὡς ὁ ἐγκέφαλος καὶ καθεξῆς, χωρὶς οὐδὲν μέλος νὰ περιφρονῇ τὸ ἕτερον, καθὼς καὶ αἱ χεῖρες δὲν καταφρονοῦσι τοὺς πόδας· διότι περιπατοῦσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ὑποβλέπουσι τὰς χεῖρας διότι ἐργάζονται. Ἡ-

μεις λοιπόν, ὡ ἀναγνώσται, προσπαθήσωμεν νὰ γίνωμεν μέλη τοιαύτης κοινότητος, ἣς κεφαλὴ εἶνε ὁ Χριστός, καὶ τοσοῦτον ἔχοντες ἀρχηγόν, ἐξάπαντος θέλομεν εὐδαιμονήσει.

Οὕτω λοιπόν πράττοντες καταστήσωμεν εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ῥητόν. « Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατέ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ. »

Εἰς ΑΥΓΑΟΣ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 5)

III

Ἡ ἀνδρική ηλικία.— Ἡ παρακμή.

Ἐκ τῶν ἀτυμωδῶν τῆς ἀνοιξέως ἐνείρων, ἐκ τοῦ ἀναθρασμοῦ τῆς νεότητος, ὁ Γεώργιος εἶχε φθάσει εἰς τὰς πραγματοποιήσεις τοῦ θέρους, εἰς τοὺς αὐστηροὺς τῆς τελείας ἡλικίας ὑπολογισμούς. Αἱ ἐπιθυμίαι πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, τὸν πλοῦτον τὴν κενοδοξίαν τοῦ κόσμου εἶχον ἐναλλάξ διαταράξει τὴν κεφαλήν του. Τὰ σφάλματά του τῷ εἶχον διδάξει τὴν φρόνησιν, αἱ ἀπάται του τὸν εἶχον φέροι εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, εἶτα εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ἦτο πρότερον εὐπιστος καὶ ἐνθουσιαστικὸς, ἔγινε μετὰ ταῦτα θετικὸς καὶ δὺσπιστος. Ἡ ζωὴ δι' αὐτὸν εἶναι σήμερον εὐρύχωρόν τι στάδιον, οὐτινος σπουδάζει τὸ ἕδος ὡς ἀθλητής. Ἐπι τῶν ἐρεπίμων τῶν ὑπερηφάνων αὐτοῦ αἰσθημάτων, τοῦ φίλτρου τῆς γενναιότητος, ὑψοῦται ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ἐμπειρίας, τῆς ψυχρότητος, τῆς ἐπιμονῆς. Ὑπολογίζει καὶ ἀπατάται ἐπαναλαμβάνει τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀπατάται· ῥίπτεται ἀποφασιστικᾶ ἄλλ' ἐντιμῶς ἐντὸς ἄλλης ὁδοῦ καὶ ἐπιτυγχάνει.

Ὁ Γεώργιος εἶναι πλοῦσιος καὶ μελαγχολικός. Τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐκέρδησε τῷ ἐπέφεραν δίψαν Ταντάλου, φλέγουσαν αὐτὸν ἀείποτε. Μετ' ἀνήσυχον ὄμμα παρατηρεῖ τὰ κινήματα τῶν συναγωνιστῶν του· μετρέουσιν χεῖρα συνθέτει, τροποποιεῖ, ἀνατρέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀδιακόπως τοὺς ὑπολογισμοὺς του.

Ἡμέραν τινα ἀπαυδήσας ἀπὸ τὰς ἀπατηλάς ἡδονάς, ὡς παρὰ τῆς τύχης εἶχε ζητήσει, ἴσταται ἐκπλαγείς, διότι εὔρεν ἐν τῷ μέσω τῶν γονίμων αὐτοῦ ὑπολογισμῶν τὴν ζῆρὰν τῆς καρδίας του ἀπογοητεύσιν. Τότε, ὡς φλόξ ἦτις, ὑπὸ τὴν τέφραν ἀποκοιμηθεῖσα, ἀναζωογονεῖται δι' ἰσχυροῦ φυσήματος, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἱερῶν φίλτρων, τῶν ἀγῶν καὶ γενναίων σκέψεων ἐξυπνᾷ ἐκ νέου ἐν ἑαυτῷ ὑπὸ τὰς σκωρίας τῆς ὡς ὑφαίστιον ὑπάρξεως αὐτοῦ. Τότε ἐκ νέου βυθίζεται εἰς τὰς ἀγνάς τῆς νεότητος τοῦ ἀναμνήσεις ὡς εἰς ἀναψυκτικὴν πηγὴν ἀναπνεύει εἰς τὴν σκίαν, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὰς γλυκείας καὶ εὐεργετικὰς τῆς πατρικῆς οἰκίας ἡδονάς. Ἐπανακάμπτει εἰς τὴν γεννήσασαν αὐτὸν γῆν, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν εἶχε βλαστήσει ἡ φαιδρὰ αὐτοῦ παιδικὴ ἡλικία. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖ· ἡ πιστὴ ἀδελφὴ τοῦ Νέλλη, ἦτις

δὲν εἶχε ποτὲ ἀρνηθῆ τὴν πατρίδα τῆς, καὶ ἦτις εἶχε συνάψει γάμον μετὰ τοῦ Φραγκισκοῦ, τοῦ φίλου τοῦ Γεωργίου· προσκαλεῖ αὐτὸν πλησίον τῆς, καὶ τῷ εἶπη διὰ ζωῆς φωνῆς, ὅτι εἶναι εὐτυχὴς, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸν φίλτατον αὐτῆς ἀδελφὸν παρῶντα μέρας εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς του βλέπει τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν αὐτοῦ παιγνίων, τὴν γλυκείαν Μαρίαν, εἰς ἣν ὁ χρόνος ἔδωκε πλείωτέραν ὠραιότητα.

Εἰς τὴν θῆαν αὐτῆς, αἰσθάνεται ταραχήν τινα, ἣν ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθάνῃ πλησίον τῶν γυναικῶν, ὡς εἶχεν ἴδει εἰς τοὺς χοροὺς ἢ τὰς συναναστροφὰς ἀκκιζομένας. Ἡ Μαρία εἶναι προικισμένη μετ' οὐσίαν τινα χάριν, εἰς τὴν ὅποιαν αἱ ἀξιώσεις τοῦ κόσμου οὐδένα προσθέτουσιν ἐπίπλαστον στολισμόν· εἶναι προικισμένη μετ' καρδίαν, ἥς ἡ ἀγνότης ἀνακαλύπτεται εἰς πᾶσαν πράξιν, εἰς πάντα λόγον τῆς· μετ' εὐδοξίαν, ἥς ἡ ἀταραξία προσθέτει εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς γλυκύτητα καὶ σούδαρον, εἰς τὸ μειδιάμα τῆς ἀνεκφρασίῃσιν ἡδύτης, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς οὐράνιον ἀκτίνα.

Ὁ Γεώργιος νομίζει, ὅτι ἕνεκα τῆς ἀρχαίας αὐτῶν σχέσεως, δύναται νὰ ἐπικραλέσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἀπατάται· ἡ σοβαρότης αὐτῆς τῷ ἐμπνεῖ σεβασμόν. Αὕτη δὲν φαίνεται, μῆτε ὅτι ζητεῖ τὴν συναναστροφήν του, μῆτε ὅτι τὴν ἀποφεύγει. Δὲν προσκαλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ ἀπορρίπτει τὰς φιλοφρονησεις του. Ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του μετ' ἐπιθυμίαν ἡσυχίας φαίνεται μόνον, ὅταν οὗτος διμιλῇ, αὕτη ἀκροάζεται μετὰ μεγίστη προσοχῆς καὶ συγκινησεως.

Ὅσοι τὴν παρατηρῶν τοσοῦτῳ αἰσθάνεται ὅτι ἔλκεται πρὸς αὐτὴν ὑπὸ νέου τινοῦ θελήματος θελγητέου ὑπὸ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς χάριτος, καταγοητεύεται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς τῆς. Ἐνίοτε αἱ γοητεῖαι τοῦ μεγάλου κόσμου ταραττουσιν ἀκόμη τὴν κεφαλήν, παρασύρουσι τὴν φαντασίαν του. Εἶτα ἡ θῆα νέας ταῦτης κόρης, τῆς μετρίοφρονος, μ' ὄλον ὅτι προικισμένης ὑπὸ τοσοῦτων παρὰ τοῦ οὐρανοῦ δώρων, ἅτινα εἰς ἄλλας ἤθελον ἐμπνεύσει τὴν ὑπερηφάνειαν, τῆς τοσοῦτον ἀγνῆς, τῆς τοσοῦτον εὐχαριστημένης εἰς τὴν εὐτελεῖ αὐτῆς κατάστασιν, τὸν φέροι εἰς θέσιν νὰ φαντασθῆ ταπεινήν τινα καὶ ἡσυχον ὑπαρξίν, ὡς ἐκεῖνην, ἣν οἱ γονεῖς αὐτοῦ τῷ εἶχον δώσει ὡς παράδειγμα.

Τὸ θέρος διέρχεται, ὁ δὲ Γεώργιος εὐρίσκεται μετὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐλπίδος, τῆς ὁρμῆς πρὸς τὴν φιλοδοξίαν καὶ τῶν φρονίμων σκέψεων. Ἐνθυμεῖται ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ἀπέκλιθε τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν, εἶδε γυναικας λαμπροτέρας τῆς Μαρίας, ἐπιζητήτους καὶ εὐδιαθέτους νὰ δεχθῶσι τὴν λατρείαν του· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, ἣν αὐταὶ εἰς αὐτὸν ἐποίησαν σθένεται καὶ δὲν μένει εἰμὴ ἀμυδρὸν τι ἶχνος, ἐνῶ ἡ ἐντύπωσις τῆς

Μαρίας τρέφεται καὶ αὐξεῖ ἀδιακόπως ἐν ἑαυτῷ. Ὁμιλεῖ πρὸς τὴν Νέλλην περὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ συμμοθητοῦ αὐτοῦ, ἦτις τὸν εἶχε ποτὲ καταγοητεύσει. Ἡ Νέλλη ἀφοῦ τὸν ἤκουσεν ἡσύχως· ἐκείνησ τὴν κεφαλήν τῆς καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν εἶναι αὕτη, φίλτατε Γεώργιε, ἡ σύντροφός σου, ἣν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω συμμεριζομένην τὴν τύχην σου.

Ἐσπέραν τινα τοῦ φθινοπώρου, ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Μαρία κατοικεῖ μετὰ τῆς ἀξιοσεβάστου αὐτῆς μητρός. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη πολυτέλεια, ἣν ἐπί τινα καιὸν ἐθεώρει ὡς ἀναγκαίαν ὁ ἔμπειρος κερδοσκόπος· ἀλλὰ δύο εὐσεβεῖς ψυχαὶ ζωοῦσιν ἡσύχως ὑπὸ τὸ πατρικὸν τοῦ Θεοῦ ὄμμα.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διατηρησας μικρὰν ἀνάμνησιν τῆς φιλίας, ἣν ἄλλοτε σοὶ ἐδείκνυσαν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ νέα κόρη νομίζω ὅτι τὴν διατηρῶ εἰσέτι.

— Ἀ! ὅταν σοὶ τὴν εἶχον προσφέρει, πόσον εὐτυχὴς ἐποχὴ ἦτον ἐκεῖνη!

— Ναί.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανηρχέμην εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν;

— Ἀληθῶς;

— Οὐδὲ ἐν τοῦ μεγάλου κόσμου θέλητρον δύναται νὰ με κάμῃ νὰ τὴν λησμονήσω.

— Νομίζεις;

Ὁ Γεωργιος ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν εὐγλωττίαν του, ἀλλὰ πᾶσα ἐμποδίσθη. Ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν εἶχε μεταχειρισθῆ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου· τῶρα, ἡ γλῶσσα αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδέας του.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἐπαναλαμβάνει τὴν συνομιλίαν του.

— Εἶσαι εὐτυχὴς ἔδω, Μαρία;

— Ζῶ μετὰ καλῶν φίλων.

— Ἡ ἀδελφὴ μου Νέλλη σε ἀγαπᾷ πολύ.

— Δὲν ἀμφισβᾷ.

— Εἶναι ἀργά πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Καλὴν νύκτα Μαρία.

— Καλὴν νύκτα Γεώργιε.

Καὶ ἡ νέα κόρη ἀφαιρεῖ μετὰ μεγαλοπρεπειας τὴν χεῖρα αὐτῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου, ὅστις δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποχωρισθῆ.

Ὁ Γεώργιος ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔχων ἀδιακόπως ἐν τῷ νῶ αὐτοῦ τὴν Μαρίαν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ἂν εἰσέτι ἡ καρδία τῆς εἶναι ἐλευθέρη. Λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς φόβους του. Παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὴν νέαν κόρην. Ἀλλ' ἡ Νέλλη γινώσκει ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς πολλάκις παρεσώθη, διὰ τοῦτο σκέπτεται.

— Προσεξε, τοῦ λέγει ἀγαπᾷ πολύ τὴν Μαρίαν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω εὐτυχῆ. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν εὐρίσκεισ εἰς ἀπάτην;

Ὁ Γεώργιος προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφὴν του

περὶ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων. Ἐπιστρέφει εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἦτις ὑπῆρξεν τὸ θέατρον τῆς ἐνεργητικότητος του. Ἐπαναλαμβάνει τὰς μεγάλας ἐργασίας του· εἰσέρχεται εἰς τὰς συναναστροφὰς. Σήμερον εἶτι μάλλον ἀναγνωρίζει τὸ κενόν, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸ βῆθος τῆς θορυβώδους ταύτης ζωῆς. Αἰσθάνεται ὅτι εἶναι μόνος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὅστις τὸν ὑποδέχεται μὲν τώρα μετὰ τασαύτης φιλοφροσύνης, ἀλλ' ἂν ποτὲ κατετρέχετο ὑπὸ τῆς τύχης, οὐδεὶς ἴσως ἔξ ἐκείνων οἵτινες σήμερον δεικνύουσι πρὸς αὐτὸν τοσαύτην ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἣ θελε τὸν βοηθήσει.

Ἐπανέρχεται πλησίον τῆς Νέλλης καὶ διηγείται αὐτῇ τὴν νέαν αὐτοῦ ἀπόπειραν. Σήμερον δίδει αὕτη πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. Ἵσχυεται ὅτι θέλει ἴδει τὴν φίλην τῆς καὶ θέλει τῇ εἶπῃ πόσον ἐπεθύμει νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἀδελφὴν.

Ἐυλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ὑπάρχει ἀκόμη καιρός. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ τὸν Γεώργιον· τείνει δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα μετ' ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης.

Ἐκ Πατρῶν. N. Π. Θ.

Ο ΡΟΥΣΣΩ ἈΝΑΡΩΝΝΥΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Εἶδον τὰς θλιβερὰς μου ἡμέρας ἀποκλινοῦσας πρὸς τὸ τέμα αὐτῶν, καὶ καθ' ὡς ἐσφρίγων τὴν ἡλικίαν, προσήγγιζον τῇ δύσει αὐτῶν· ὁ θάνατος ἐξαπλῶν τὰς ζοφώδεις πτέρυγας του, ὡς φοικαλέον παραπέτασμα, ἐκάλυπτε δι' αἰώνιον σκότους τὸ φῶς, οὐτινος νῦν ἀπολαύω. Καὶ ἐν τῇ ὀλεθρῇ ταύτῃ νυκτί, μάτην ἐζήτησον τὸ λοιπὸν τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν μου, ὡς δὲ ἡ ἔλαφος ἐπιθυμεῖ ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτω ἐπεθύμουν αὐτῶν.

Ὑπέρτατε Θεέ, ἡ χεῖρ σου ἀπαιτοῦσα τὸ τάλαντον, ὅπερ παρὰ σοῦ ἔλαβον, ἔρχεται νὰ διαρρήξῃ τὸ τῶν ἡμερῶν μου νῆμα. Ὁ τελευταῖός μου ἡλιος ἐγειρόμενος τοῦ θρόνου, τὴν πνοὴν παρ' ἐμοῦ ἀφαιρεῖ, ὡς τὸ ζῆρὸν φύλλον, ὅπερ ἀποσπαθῆν ἐκ τοῦ κορμοῦ καθίσταται τὸ παίγιον τοῖς ἀνέμοις. Ἐκ τῶν φωνῶν μου, ἐκ τῶν θρήνων μου ἡ ἀσθένειά μου ἐφαίνεται τρεφομένη· καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου δακρῶν πληρεῖς ἠδυνάτου νὰ ἀνοιξῶσιν.

Οὕτως ἔχων ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ νυκτί, ἔλεγόν· Ὡς! σὺ θὰ καλύψῃς με διὰ πάντοτε μετὰ τὸ σκότος. Στρέφων δὲ πρὸς τὴν χρυσοθρόνον· Ἠὼ, ἐπανάλεγον τὸ φῶς, ὅπερ μοι μεταδίδεις, εἶνε τὸ τελευταῖον τῶν ἡμερῶν μου! Θεέ δίκαιε, ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἐν τῇ σκοτίᾳ, αἱ αἰσθήσεις μου πεπηγῶσιν ἐκ τοῦ τρόμου· ἀκούσον τὰς πειθήμιους μου φωνάς, Θεέ, καὶ ἀποκριθῆτέ μοι. Ἀλλὰ τέλος ἡ εὐμενής σου χεῖρ ἐπέπλησε τὸ διανοιγόμενον βράχθρον ὑπὸ τὰ βήματά μου. Ἡ βοήθειά τῆς ἐνδυναμούσα με, δεικνύει νὰ εὐρίσκω τὴν ζωὴν ἐν τῇ φρικῇ τοῦ θανάτου. Διὰ νὰ διαφυλάξωμεν δὲ τὴν μνήμην τῶν ἀθανάτων καὶ ἀειμνήστων σου βοηθημάτων, μακρο-

θυμῶν προεκτείνεις τὰς ἡμέρας μας. Οὐχί, οὐχί, αἱ ἱεραὶ σου ἀγαθότητες δὲν θὰ ἐξυμνηθῶσιν ἐν τῇ φρικῇ τῶν ἐπικηδείων μνησίων μας· ὁ θάνατος τυφλὸς καὶ ἄφωτος ὢν, δὲν θὰ γαίνη ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν σου ἐντολῶν· «διότι ὁ τάφος δὲν θέλει σὲ ὑμνήσει· ὁ θάνατος δὲν θέλει σὲ δοξολογήσει· οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸν τάφον δὲν θέλουσιν ἐλπίζει ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου» (Ἠσαΐας λ', 18). Ἄλλ' ὅσοι ἐκ τῆς ἀ-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ'.

Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

Ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας ἐγεννήθη τῇ 10 Μαρτίου 1845 δευτερότοκος υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος Τσαρού, ἐγένετο δὲ διάδοχος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου, ἐν Νικκίᾳ τὸν Ἀπρίλιον 1865, τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ ἐπιόντος ἔτους

Ἀλέξανδρος Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας.

πειλῆς σου, ὡς ἐγώ, διέφυγον, οὗτοι θὰ διηγηθῶσιν εἰς τὴν φυλὴν των· τὰς οὐρανίους σου ἀληθείας. Πορεύσομαι, Κύριε, εἰς τὸν ναὸν σου, ζωογονήσω διὰ τῶν παραδειγμάτων μου τοὺς μᾶλλον ἀδιαφόρους θνητοὺς, καὶ προσφέρω σοι τὸν σεβασμὸν μου, δείξω αὐτοῖς τὴν μόνην χρῆσιν τῶν φώτων, ἅπερ ἐπιδραψιλεύεις ἡμῖν.

ἐνομφεῦθη τὴν μνηστὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Μαρίας Δάγμαρ, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, νῦν δὲ μνηστὴν, μετὰ τὴν παρ' αὐτῆς παραδοχὴν τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, ὡς Μαρία Θεοδωρόβνα. Πρὸ τινων ἔτων ὁ τότε διάδοχος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμπορούμενος ὑπὸ ἄκρων φιλελευθέρων ἰδεῶν καὶ ὡς ἔχων στενοτέρας ἢ ὅσον ὁ πατὴρ του ἐπεδοκίμαζε σχέσεις μετὰ τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν τῶν Πανσλαβιστῶν· ἐνῶ ἡ πρόδηλος αὐτοῦ ἀπέχθεια πρὸς πᾶν ὅ,τι ἦτο γερμα-

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Πρὸ τῆς 15ης ἑκατονταετηρίδος οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἐπελαγοδρόμου, εἰμὴ εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ εἰς τὴν

νικὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ πρίγκιπος Βίσαρκ τὴν σαρκαστικὴν παρατήρησιν ὅτι οἱ νεαροὶ πρίγκιπες πολλὰκις πράττουσι καὶ λέγουσι πράγματα τὰ ὅποια, ὅπου γίνονται βασιλεῖς, εὐρίσκουσι καλὸν νὰ λησμονῶ-

Μαρία Θεοδωρόβνα (Δάγμαρ) Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσίας.

σιν. Ὁ καιρὸς θέλει δείξει ὅποια ἔσται ἡ πορεία τοῦ νέου τῆς Ῥωσίας δυνάστου.

Βαλτικὴν, τὸν δὲ Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ ἐξ ὀνόματος, καὶ τῆς Ἀτλαντικῆς παρελέγοντο ἀπλῶς τὰ παράλια, διότι ἡ ναυτικὴ πυξὶς δὲν

είχεν έτι αναπτέρυται τὰ ἰστίαι των. Ὁ υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Ἑρρίκος ἐκαμψε πρῶτος (τῷ 1456) τὸ Ὄρνιον ἀκρωτήριον, τὸ ὅποιον πρότερον ἦτο τὸ τέρμα τῶν ἀνθρώπινων γνώσεων καὶ ἀνεκάλυψε τὰς νήσους Μαδέρας, τὰς τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου καὶ τὴν παραλίαν τῆς Γουίνεας. Ὁ ἐκ τούτων ἐκπηγάσας πλοῦτος ἐμψυχώνει τοὺς Πορτογάλλους καὶ ἕδη παραπλεύσει τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ Κάλπης μέχρι Ζαΐρου, καὶ, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς ἐπιτυχίας των, προσπαθοῦσι νὰ διαπεράσωσι μέχρι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. Ὁ Βαρθολομαῖος Διάκος φθάνει μέχρι τῆς κατακλιούσης τὴν Ἀφρικὴν ἀκράς, καὶ, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν κάμψῃ, ὀνομάζει αὐτὴν Θυελλώδη, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Ἑμμανουήλ, συλλαμβάνων ἕκτοτε τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δι' αὐτῆς πᾶροδον εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν ὀνομάζει Εὐελπιν Ἀκραν. Ἐν τούτοις δὲ οἱ Ἰσπανοὶ παρεσκευάζοντο εἰς ἄλλας ἀνακαλύψεις.

Ὁ Γενουήσιος Κολόμβος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν μαθηματικῶν αὐτοῦ γνώσεων, ἐσκέφθη ὀρθότατα, ὅτι ἂν ἡ γῆ ἦναι σφαῖρα (καὶ περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς), ὁ ἄνθρωπος τότε δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ τὸ ἐν τῆς σφαίρας ταύτης μέρος, καὶ ὅτι ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἀναχθεὶς πρὸς δυσμὰς πελάγιος, ἐπρεπεν ἀναγκαιῶς, ἢ νὰ ἀπαντήσῃ νέας γαίας, ἢ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Σινικῆς. Ὅθεν πεπεισμένος περὶ τῆς εὐτυχιστάτης ταύτης, ἅμα δὲ καὶ ἀπλουστάτης ἀληθείας, ἐξήγησατο, πρῶτον μὲν, ἀπὸ τὴν πατρίδα του Γένουαν, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τὴν Γαλιαν, ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὴν Πορτογαλίαν τοὺς ἀναγκαίους πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ βουλεψιάτος του πόρους, ἀλλὰ πανταχῶθεν ἀπεκρούσθη ὡς παράφρων. Τελευταῖον ὁ ἐπίμονος Κολόμβος, μετὰ ὀκταετείς ἱεσσίας ἐπέτυχεν τὴν συναίνεσιν καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς βασιλείας Ἰσαβέλλης τῆς Καστιλιανῆς, καὶ ἀνεχώρησε τῇ τρίτῃ Αὐγούστου 1492 ἀπὸ τοῦ Πόλου με μικρὰ τινα πλοία, τὰ ὅποια ἡ βασίλισσα τῷ εἶχε δώσει διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις του μᾶλλον ἢ εἰς πιστεύουσα εἰς τὴν φρονήσιν του. Προεγγίσας δὲ εἰς μίαν τῶν Καναρίων νήσων, τὴν Γόμεραν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν πάλιν τὴν ἕκτην τοῦ Σεπτεμβρίου, διευθυνόμενος πρὸς Δυσμὰς, καὶ, μετὰ τριάκοντα καὶ τριῶν ἡμερῶν ποντοπορείαν, ἐν διαστήματι τῶν ὀποίων ἐκινδύνευσεν διὰ τὴν ἀπειθειαν τοῦ θεωροῦντος αὐτὸν ὡς μωρὸν πληρώματος, προσεπέλασε τῇ 12 Ἀπριλίου εἰς μίαν τῶν Λουκαίων νήσων, τὴν ὀποίαν ἀπεκάλεσε Σαβιτορα (San—Salvador), διότι ἀφεύκτως ᾔθελε θανατωθῆ ὑπὸ τῶν ναυτῶν του, ἂν δὲν εὗρισκε γῆν. Ἀπὸ τὴν μικρὴν ταύτην καὶ ἀστῆκτον νῆσον, ὁ Κολόμβος διεπέρασεν εἰς ἄλλαν μείζονα καὶ πολυάνθρωπον, πλήθουσιν μὲν χρυσοῦ καὶ ποικίλων προϊόντων, ὀνομαζομένην δὲ Ἀϊτὴν ὀνόμασε δὲ αὐτὴν Ἰσπανίδα, καὶ εἶναι ἡ νῆσος αὕτη ἢ ἐπὶ πολλὰς μὲν ἑκατονταετηρίδας ὀνομασθεῖσα Ἀγιός Δομίνικος, πρὸ τινῶν δὲ δεκαετηρίδων ἀναλαβούσα τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα τῆς Ἀϊτῆς.

Τότε ὁ μεγαλοφυής Κολόμβος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ μεστὸς ἀγαλλιάσεως καὶ δόξης ἀνήγειρεν εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, ὅτι ἀνεκάλυψε νέαν πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀσίαν ὁδόν. Λέγεται δὲ ὅτι ἀπεβιάσθη τοῦ πλοίου ἐν μέσῳ πλήθους, ὥστε παραφρονῶντος ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ὅτι διήλθε τὴν Ἰσπανίαν ὡς ἐν θοιάμβῳ.

Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, οὗτως ὀνομαθεῖσης ἀπὸ ναυτίλου τινὸς τῆς Φλωρεντίας ὀνόματι Ἀμερίκου Βεσπύκου, ὅστις περιπλεύσας μετὰ τινας ἐναυτοὺς τὰ παράλια τοῦ νέου κόσμου καὶ δημοσιεύσας τοὺς πρώτους αὐτῶν γεωγραφικούς πίνακας, ἐσπετερισθῆ τὴν εἰς τὸν Κολόμβον ἀνήκουσαν τιμὴν καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ νέον ἡμισφαίριον. Ἀδίκαια λοιπὸν, λέγει εἰς τῶν ἱστορικῶν, συνώδευσεν καὶ αὐτὴν τῆς Ἀμερικῆς τὴν ἀνακάλυψιν, ἡ δὲ ἀδικία αὕτη προσηγάγετο πάσας τὰς λοιπὰς ὅσας ἐμελλε νὰ πάθῃ ὁ δυστυχῆς οὗτος τόπος. Ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ τίμιος Κολόμβος, μετὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους ποντοπορείας κατέστρεψε τῇ 8 Μαΐου 1506 εἰς Valladolid τὸν λαμπρὸν μᾶλλον ἢ εὐτυχῆ βίον του, οὐδὲ κἂν ὑποπτεύσας ὅτι ἀνεκάλυψε νέον κόσμον, ἀλλὰ μόνον πιστεύων, ὅτι εὗρε σὺντομωτέραν καὶ μάλιστα εὐκολωτέραν ὁδὸν πρὸς τὴν Σινικὴν.

ΠΕΡΙ ΣΑΚΧΑΡΩΣ *

Ὡς θεῖον δῶρον ἢ φύσει εἰς μόνην τὴν Σινικὴν αυτοκρατορίαν ἔδωρησάτο τὸ τοσούτον χρήσιμον καὶ εὐεργετικὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα φυτὸν τοῦ σακχαροκάλαμου ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων χρησιμοποιοθέντος, καθ' ἃ λέγεται, ἀγνώστου ὁμῶς διατελέσαντος, πιθανῶς διὰ τὴν παράδοξον τῶν λαῶν τῆς ἔχθραν κατὰ πάσης πρὸς ἄλλοθενεὶς ἐπιμιξίαις, ἕως τοῦ Ζ'. π. Χ. αἰῶνος. Διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ παράδοξις διδάσκει, ὅτι οἱ Σίνοι ὑπὸ ἀγνώστου παρορηθέντες αἰτίας, εἰσῆγαγον εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ, χωρὶς συνάμα νὰ μεταδώσωσι καὶ τινας γνώσεις περὶ τῆς κατασκευῆς τῆς σακχαρώσεως, ἢν κατ' ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν εἶχον μεταδώσει ἀπεναντίας μάλιστα ψευδεῖς καὶ ἀορίστους μετέδιδον γνώμας καὶ ὑπὸ τὸν πέπλον μυστηρίου ἐκάλυπτον πᾶν τὸ ἀπόβλεπον αὐτῶν.

Βαθμηδὸν ἡ καλλιέργεια τῶν σακχαροκάλαμων ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν ἐξηπλώθη ἐφ' ἅπασαν τὴν Μεσημβρινὴν Ἀσίαν. Δραστηρίως ὁμῶς καὶ μετὰ ζήλου ἐπελήθησαν αὐτῆς οἱ Ἀραβες, οἵτινες, ἔν ἀπαλλαγῶσι τῶν Σινῶν, πρὸς ὄψιν πάντες οἱ καλλιερῆται τῶν σακχαροκάλαμων ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ στέλλωσι τὰς καλάμους πρὸς ἐξαγωγὴν τὰς σακχαρώσεως, τὸ 800 μ.

* Ἡ λέξις εἶνε ξένη ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σανσκριτικοῦ σουκχάρ παρ' ἄλλων λέγεται σάκχαρ ἢ σάκχαρον. Τὸ δὲ σακχαροκάλαμον ὑπὸ τινῶν μὲν λέγεται γλυκοκάλαμον «τὸ γλυκοκάλαμον ὁ ποιεῖ τὸ σάκχαρ» (Τζέτζης) ὑφ' ἑτέρων δὲ ἰνδικῆ καλάμος «ταῖς ἰνδικαῖς καλάμοις, ἄς μελιτοποιεῖν φασιν» (Βύσταθ).

X. κατώρθωσαν μετὰ πολλὰς ἀτελεσφόρους ἀποπειράς νὰ ἐφεύρωσι τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς αὐτῆς. Πλὴν καὶ οὗτοι θέλοντες νὰ καταστήσωσι τὴν χώραν των κέντρον ἐπικερδιστάτου ἐμπορίου, ἀπέκρυψαν αὐστηρῶς τὴν ἀνακαλύψιν των, πιστοὶ ἀναφανόμενοι τῶν Σινῶν μμηταί.

Οὕτω λοιπὸν ἐκτὸς τῶν Σινῶν καὶ τῶν Ἀράβων, ἅπαντες διετέλουν εἰς ἐντελῆ ἄγνοιαν, παραταθειτάν μέχρι τῶν μέσων τῆς Π'. ἀπὸ X. ἑκατονταετηρίδος ὅτε ὁ διαβόητος περιηγητὴς Μάρκος Πόλος ἀπεκάλυψεν ὀρθῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ περὶ τῆς σακχαρώσεως.

Τὸ σακχαροκάλαμον εἰς τὴν Εὐρώπην εἰσήχθη μάλιστα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ιε'. ἀπὸ X. ἑκατονταετηρίδος ἑκαλλιερῆθη δὲ πρῶτον ἐν Σικελίᾳ, εἶτα ἐν Ἰσπανίᾳ, Μαδέρα, Καναρίοις νήσοις, μετὰ πολὺν δὲ χρόνον ὕστερον καὶ ἐν τῇ Μ. Ἰταλίᾳ. Κατὰ τὸ 1495 ὑπὸ τοῦ Κολόμβου μετηνέχθη εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἐκαλλιερῆθη πρῶτον ἐν τῇ Αἴτῃ, ἐξ ἧς διεβιάσθη εἰς τὴν Κούβαν, τὴν Βρασιλιαν καὶ λοιπὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὴν παρκαγωγὴν τῆς περισσοτέρας καὶ καλλιῆστες σακχαρώσεως τὴν πρώτην βαθμίδα κατέχει ἡ νῆσος Κούβα, ἔχουσα 1700 φουτεῖας σακχαρ. χορηγούσας κατὰ πᾶν ἔτος 14,000,000 ταλ. εἰσόδημα. Διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν σακχαροκάλαμων τῆς νήσου ταύτης ἐφέροντο κατ' ἔτος πολυάριθμοι μαῦροι δούλοι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ Ἀγγλία ὁμῶς, ἦτις λίαν ἀξιεπαίνως, χριστιανικῶς καὶ φιλανθρώπως ἐνήργησε μετὰ δραστηριότητος τὴν κατάργησιν τῆς σωματεμπορίας, κατώρθωσε μετὰ τὴν μυθώδη δαπάνην 600,000,000 δραχ. (20,000,000 λ. στερλ.) τὴν κατάργησιν καὶ τοῦ ἐθίμου τούτου.

Περιγραφή τοῦ σακχαροκάλαμου.*

Ὁ Λαυρέντιος Ζωσιμὸς τὸ σακχαροκάλαμον περιλαμβάνει ἐν τῇ τάξει τῶν μονοκωτυληδῶνων ὑπογυναίων. Εἶνε δὲ, ὡς καὶ τὸ ὄνομα ὑπεμφαίνει, κάλαμος πρὸς ῥάβδον μακρὰν ὀμοιάζουσα, ἀπολήγουσαν εἰς θύσανον πρασίμων φύλλων, εἰς ᾧν τὸ μέσον ὑπάρχει ἄθος, ἀποτελούμενον ἐκ πολυαριθμῶν διεσπασμένων ἰνῶν, πρὸς τὴν κορυφὴν κεκλιμένων.

Ἡ ρίζα τῶν σακχαροκάλαμων εἶνε κυλινδρική καὶ κομβώδης. Τὸ ὕψος αὐτοῦ ἐν γῇ λιπαρᾷ καταντᾷ εἰς

* Ἐνταῦθα κρίνομεν καλὸν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μετὰ τῆς ἰνδικῆς καλάμου καὶ τοῦ ἰνδικοῦ καλάμου διὰ τὴν πρὸς τὸν ὅποιον ὀμοιότητα ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

Ὁ ἰνδικὸς κάλαμος εἶνε καθαρὸν γέννημα τῶν Ἰνδιῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Εἶνε δὲ φυτὸν πλατύφυλλον, φισώριον μὲ καυλὸν τριποδιαίων ἀνθεὶ περὶ τὸν Ἰούνιον ἀπὸ σπάχουσιδῆ καὶ ὑπέρθρα καὶ πολλαπλασιάζεται τὴν ἀνοιξὴν ευκόλως διὰ τῶν μελανῶν καὶ πισομεγέθων σπερμάτων τοῦ εἰς γῆν καλὴν χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην πολλῶν ποτισμάτων. Οἱ βλαστοὶ αὐτοῦ ὀμοιάζουσι πρὸς τὰς καλάμους, πλὴν δὲν εἶνε κνέοι ὡς οἱ τῶν σακχαροκάλαμων καὶ τῶν κοινῶν καλάμων. Ἀπ' αὐτοῦ κατασκευάζονται αἰ ἐν χρῆσει λεπταὶ καὶ εὐλύγιστοι ἐκεῖναι ῥάβδοι αἰ κελομένης ἰνδικαί.

9 πήχεις, τὸ δὲ σύνθετος μέγεθος εἶνε ἀπὸ 8—12 ἢ 15 ποδῶν. Ἡ καλλιέργεια αὐτοῦ εἶνε ἐργασία κοπιωδεστάτη διότι κατ' ἀνάγκην γίνεται ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ συνήθως κατὰ τὴν μεσημβριάν, ὅτε ὁ καῦσων εἶνε ὑπερβάλλων. Ἡ περιποίησης τῶν σακ. συνίσταται εἰς τακτικὸν πότισμα καὶ σκάλισμα γινόμενον καθ' ἑκάστην.

Τοῦτο ἦτο τὸ μέχρι τινὸς ὑπερφύσῳ τὴν τιμὴν τῆς σακχαρώσεως διότι ἀπαιτεῖ τὴν ἀπασχόλησιν πολλῶν ἐργατῶν. Ἡ εὐρεσις ὁμῶς μηχανικοῦ ἀρότρου, διὰ τοῦ ὀποῖου εἰς τὰ πλεῖστα μέρη γίνεται ἡ καλλιέργεια ἐπήνεγκε σημαντικὴν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν τῆς καλλιέργειας καὶ ἐπομένως καὶ ἐκπτώσιν τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως. Ἡ σάκχαρις ἤδη ὡς ἐκ τῆς εὐθηνίας αὐτῆς κατήντησε πάγκοινος καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ καφῆ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σακχαροπλαστικῆς ὑπερέστησε δὲ τοῦ μέλιτος διὰ τὸ εὐδιάλυτον καὶ οὐχὶ τόσον ὡς τὸ μέλι γλυκὺ αὐτῆς.

Τὴν ὀρίμανσιν τῶν σακχαροκάλαμων ἐξαγγέλλει ὁ μαρμαρῶς τῶν παρὰ τὴν κορυφὴν φύλλων. Πολλαπλασιάζεται πάντοτε διὰ τῆς φυτεύσεως παραφυάδων οὐδέποτε δὲ ἀνανεοῦται ἢ φυτεύσις τῶν καλάμων, ὡς ἀπαιτοῦσα μεγάλην ἐργασίαν, καὶ ἀυξάνουσα τὴν τιμὴν τῆς σακχαρώσεως. ΘΕΩΛ. ΣΤΑΓΚΑΛΗΣ.

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΕΡΛΙΝ ΚΑΙ Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΥΛΟΤΟΜΟΣ

[ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Πτωχός τις ξυλοτόμος μὴ ἔχων πῶς νὰ κερδήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα εἰμὴ ἐν κλαδευτήριον καὶ ἕνα ὄνον καὶ διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογενείαν τοῦ μὴ ἔχων εἰμὴ δώδεκα σολδία κατ' ἑκάστην, ἔλεγε κατακουρασμένος, τί νὰ κάμω; ἡ γυνὴ μου καὶ τὰ τέκνα μου δὲν ἔχουν νὰ ζήσουν, θὰ ἀποθάνω τῆς πείνης ἐγώ ὁ ἴδιος μετὰ τοῦ ὄνου μου. Ἀχ! τοῦτο εἶνε μεγάλη δυστυχία εἰς πτωχὸν ὅστις εἰς τὸν κόσμον γεννᾶται.

Ἐνῷ ὁ ξυλοτόμος παρεπονεῖτο οὕτω, φωνή τις προσκαλοῦσα αὐτὸν μὲ τόνον εὐσπλαγγχων, τὸν ἠρώτησε διὰ τί παρεπονεῖτο. Αὐτὸς τῇ διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν. — Ἐπίστρεψον εἰς τὴν οἰκίαν σου, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ φωνή, σκάψε εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου σου καὶ θὰ εὕρῃς θησαυρόν. Εὐθὺς ὡς ὁ ξυλοτόμος τὴν ἤκουσε ἐγονάτισε καὶ εἶπε: — Κύριε πῶς ὀνομάζεσαι, σὺ ὅστις εἶσαι τόσον καλός; — Ὄνομάζομαι Μερλίν, εἶπεν ἡ φωνή. — Ἄ! κύριε μου Μερλίν, θὰ τρέξω ταχέως, καὶ μετὰ ἐν ἔτος, ἐπίστρεψον νὰ μὲ εὕρῃς, διὰ νὰ μοὶ δώσης λογαριασμὸν τῆς καταστάσεως τῶν ὑποθέσεών σου. — Ὑπερευχαριστῶ, κύριε μου, θὰ ἐπανέλθω προθύμως. Τρέξας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔσκαψε τὴν γῆν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἡ φωνὴ τῷ ὤρισεν καὶ τέλος εὗρεν τὸν ἀναγγελθέντα ὑπ' αὐτῆς θησαυρόν. Ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε ὅποια ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενείας του.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ εἶχεν ὀμιλήσει. — Ἄ! κύριε Μερλίν, εἶσθε ἅπαντα ἡ ἐλπίς μου, ἔλθετε νὰ μὲ εὕ-

ρητε, ὦ, πόσον σὰς ἀγαπῶ. — Ἴδου, φίλος γλυκύς, τὸν ὅποιον θέλεις. Πῶς ἔχει ἡ ὑγίεια σὰς ; — Ἀξιόλογα κύριέ μου, μεγάλως με εὐηργετήσατε. Τώρα ἡ οικογένειά μου πρέφεται καλῶς, ἐνδύεται καὶ ἡ περιουσία μου ἀφθάνεται ὁσημέραι. — Εἶμαι πολὺ πρὸθυμος, φίλε μου, ἀλλὰ τί ἐπιθυμοῦμαι ἀκόμη ; εἰπέ το εἰς ἐμέ. — Κύριέ μου, ἐπιθυμῶ νὰ γείνω δικαστὴς τῆς πόλεώς μου. — Μολὺ καλὰ ἀπεκρίθη ἡ φωνή, θὰ γείνης ἐντὸς 40 ἡμερῶν. — ὦ! σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, εἰσθε ὁ βασιλεὺς τῶν προστατῶν.

Τοῦ δευτέρου ἔτους λήξαντος, ὁ προστατευόμενος τοῦ Μερλίν, ἦλθεν εἰς τὸ δάσος μετὰ τὸ νέον ἐνδύμα τοῦ δικαστοῦ. — Κύριε Μερλίν, ἐφώνησεν, ἔλθετε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε. — Ἴδου, ὁ φίλος τὸν ὅποιον ζητεῖς. — Μίαν νέαν χάριν σὰς παρακαλῶ· ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεώς μας ἀπέθανε προχθές· εἶνε δυνατόν ὁ υἱός μου διὰ τῆς προστασίας σὰς νὰ τὸν διαδεχθῇ ; — Ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ Μερλίν θὰ γείνη ἐντὸς 20 ἡμερῶν.

Τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν ἔγεινεν ὁ υἱός του ἐπίσκοπος. Ἄλλ' ὁ ξυλοτόμος δὲν ἦτο ἀκόμη εὐχαριστημένος. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους ἦλθε πάλιν πρὸς τὸν προστατὴν του. — Μερλίν τῷ εἶπε, κάμε μου μίαν χάριν. — Ποίαν ; εἶπεν ἡ φωνή. — Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἀρχιδικαστὴν. — Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μερλίν, θὰ γείνη ὁ γάμος ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. Τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν ὅπως τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Μερλίν. Τότε ὁ ξυλοτόμος, νομίζων πλέον ὅτι ἐξησφαλίσθη, ὠμίλησεν οὕτω πρὸς τὴν γυναῖκά του :— Διατί νὰ πηγαίνω τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ δάσος ; νὰ ὁμιλῶ εἰς τὴν φωνήν, νῦν ὅτε ἔχω σχηματίσῃ περιουσίαν, ἔχω ἀποκτήσῃ χρήματα, τιμὰς, κτήματα καὶ φίλους. — Πρέπει νὰ μεταβῆς εἰς τὸ δάσος διὰ τελευταίαν φοράν, τῷ λέγει ἡ σύζυγός του, πρέπει νὰ λάβῃς εὐγενῶς τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν φωνὴν καὶ νὰ τῇ ἀναγγείλῃς ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς.

Ὁ ξυλοτόμος ἰππεύσας, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν ἤρχισε δὲ φωνάζων : Μερλίν, Μερλίν. — Τὸν ἀχάριστον ! ἐτόλμυσε ν' ἀποκαλέσῃ τὸν εὐεργέτην του Μερλίν ! Χαῖρε, λέγει, Μερλίν· χαῖρε ! δὲν σὰς ἔχω πλέον ἀνάγκην, εἰμὶ ἤδη πλούσιος. Ὁ Μερλίν τῷ ἀπεκρίθη : ἔλησμονησας λοιπὸν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤρχετο εἰς τὸ δάσος μετὰ τὸν ὄνον εὐπρὸς σου καὶ καθ' ὃν δὲν ἐκέρδιζες εἰμὴ δώδεκα σολδία καθ' ἡμέραν ; Τὸ πρῶτον μὲν με ἐνέπλησας περιποιήσεων καὶ ἀπεκάλεσάς με Κύριόν σου. Τὸ δεύτερον, ὀλιγώτερον περιποιητικὸς με ἀπεκάλεσας μόνον Κύριον. Τὸ τρίτον με ὠνόμασας ἀπλῶς Μερλίν. Καὶ τώρα ἰδού με ἀποκαλεῖς Μερλίν... Ἔ ! καλὰ σοὶ τὸ λέγω εἰλικρινῶς ἥσο πτωχός, θὰ γείνης πτωχός ἐκ νέου ! ... Ὁ βαθύπλουτος ἤρχισε νὰ γελάει δι' ἐκεῖνο ὅπερ ἡ φωνὴ ἔλεγε. Δὲν ἐπίστευσεν ἐξ ἐκείνων οὐδὲ λέξιν καὶ ἐπέστρεψεν οἴκαδε. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἐπίσκοπος υἱός του καθρέθη ἡ κόρη του ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχιδικαστοῦ ἀπέθανε. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καλοῦ ἡ οἰκία του ἐκάη καὶ κατεστράφη ὁλόκληρος ἡ περιουσία αὐτοῦ.

Ἄλλοίμονον ! λέγει ὁ ξυλοτόμος, ἔχασα τὰ πάντα χρήματα, κτήματα, οἰκίαν καὶ τέκνον μου προσέτι ! διατί δὲν ἐπίστευσα τὸν Μερλίν ; Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς θέλω νὰ ἀποθάνω ! ἐάν τοῦλάχιστον μοὶ ἔξῃ ὁ ὄνος. Ἐνόμισεν ἐαυτὸν εὐτυχῆ, διότι εὔρεν μίαν νέαν ἡμίονον τὴν τῷ ἔδωκαν χάριν ἐλεημοσύνης. Ἐπανέλαβε τὸ κλαδευτήριο, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπανήρχισε συνδέων φορτία ξύλων. Ἄλλὰ δὲν ἤκουσε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦ Μερλίν. I. N. E.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 236,500 ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ὑπῆρχον ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς Ἀγγλίας. 15,225,000 τραπεζογραμμάτια τῆς τραπέζης ταύτης ἀντικατεστάθησαν διὰ νέων ἀντιπροσωπεύοντα ἀξίαν 338,000,000 λ. στερ.

* * Παρισινή τις ἐφημερίς νεωστὶ ἐκδοθεῖσα, προφέρει ἐπὶ τὰ στρέμματα γῆς ἐν Ἀλγερῖα εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητήν.

* * Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τῆς Τεργέστης ἀνέρχονται εἰς 141,333, ἧτοι ἐπῆλθεν αὐξήσις 18,215 κατοίκων ἀπὸ τοῦ 1869.

* * Ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου (ν. ἡμερ.) διέπλευσαν τὴν δώρυχα Σουεζ (Ἀσσουάν) 114 πλοῖα τελέσαντα διαπόρεια 2,069,479 φράγ.

* * Ἀναμένεται προσεχῶς εἰς Μεσολόγγιον τὸ παραγελθὲν ἐπίστρωμα τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῷου, δι' ὅπερ ἐδαπανήθησαν 200,000 δραχ.

* * Τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου Β'. ἐφωτογραφήθη ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀνατόμου Γροῦδερ. Τὴν ἀριστεράν, κνήμην ὅλως συντετριμμένην, ἀντικατέστησαν διὰ τεχνιτῆς κνήμης.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 4 ἀριθ. Γρίφου.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀτυχεῖς εἰσίν.

Ἐλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Γεώργιος Ι. Ρούσσο, Χ. Βουζίκης, Γεώργ. Χέλμης, Α. Μπασιᾶς (Ἀθηναῖν), Θεοδώρα Ι. Ζυμβρακάκη, Αἰκατερίνη Γ. Παῖζη (Πειραιῶς), Α. Σ. Σωτηριάδης (Ναύπλιον), Ζώης Μ. Παπαθανασίου (Πύργου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Εἶμαι δένδρον, τ' ὄνομά μου ἀθωότητα ἐμφαίνει,
Καὶ τὰ φύλλα, καὶ τὰ ἄνθη με στολίουσιν ἄμω.
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς, ἀπεχθές κάτι σοὶ μένει,
Ἐχὼν ὄνομα ἄλλοιον, καὶ ἀντίστροφον ἐμῷ. I. Δ. Ζ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΟΙ, μυθιστόρημα πρωτότυπον συγχρόνου ἐποχῆς, ὑπὸ Δημ. Θ. Γαβαλλᾶ, ἐν Ἀθήναις 1881. Εἰρίσκειται παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Λέσχῃ (πρώην Χρηματιστήριον) ἀπέναντι τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος καὶ τιμᾶται 2 νέων δραχμῶν.

ΒΑΦΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ. — Νεώτατον εἶδος Ἀμερικανικῆς βαφῆς ἐκομίσθη κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς καὶ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βουλῆς ἀριθ. 29 Τυπογραφεῖον τῆς Ἀθηναϊδος.

Ἄνευ τῆς διὰ ψήκτρας προσταβῆς (χωρὶς βοήθημα) καὶ δι' ἀπλῆς ἐπαλείψεως με σπόγγον ἐν ἐκάστῳ δοχείῳ περιεχόμενον, ΑΥΤΟΣΤΗΜΕΙ τὰ ὑποδήματα στελεθύνονται. Τιμὴ ἐκάστης φιάλης λεπτὰ 80.